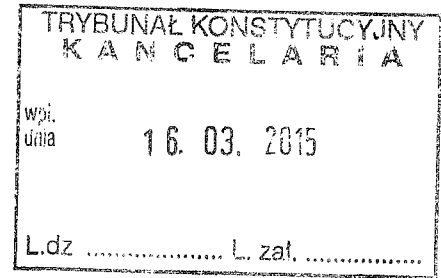

Warszawa, dnia 13.03.2015 r.

PG VIII TK 80/13

K 30/13

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

PISMO PROCESOWE

Na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zmianami):

cofam wniosek Prokuratora Generalnego z dnia 9 lipca 2013 r.

UZASADNIENIE

W dniu 9 lipca 2013 r. Prokurator Generalny skierował do Trybunału Konstytucyjnego wniosek (sygn. PG VIII TKw 31/13) o stwierdzenie niezgodności przepisów Załączników Nr 1 oraz Nr 2 do ustawy z dnia 6 września

2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1265 ze zmianami) z art. 10 w związku z art. 173 i w związku z art. 175 ust. 1 oraz w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Zakwestionowane we wspomnianym wniosku przepisy, ustanawiające system bezwzględnie oznaczonych (sztywnych) sankcji grożących za stypizowane w ustawie o transporcie drogowym wykroczenia, prowadziły do naruszenia przez ustawodawcę monopolu kompetencyjnego sądownictwa w zakresie wymiaru sprawiedliwości, jak również ingerowały w możliwość sądu, a także każdego innego organu uprawnionego do wymierzania kary - do realizowania dyrektywy trafności reakcji w sprawach o wykroczenia, a tym samym zasady „sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy”.

Analiza nowszego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego w przedmiocie dopuszczalności określania przez prawodawcę sankcji w sposób sztywny (bezwzględnie oznaczony) skłania do wysnucia wniosku, że Trybunał nie orzekał w tych sprawach jednolicie.

Jeszcze w wyroku z dnia 1 lipca 2014 r., sygn. SK 6/12, Trybunał uznał za niezgodny z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP przepis przewidujący obowiązek nałożenia przez właściwy organ samorządu terytorialnego administracyjnej kary pieniężnej za usunięcie bez wymaganego zezwolenia lub zniszczenie przez posiadacza nieruchomości drzewa lub krzewu, w sztywno określonej wysokości, bez względu na okoliczności tego czynu (por. wyrok w brzmieniu zamieszczonym na stronie internetowej Trybunału Konstytucyjnego, s. 3).

Z kolei, w nowszym wyroku – z dnia 30 września 2014 r., sygn. U 4/13 – Trybunał Konstytucyjny nie dopatrył się niezgodności z ustawą zasadniczą przepisów tabel A, B oraz C stanowiących załączniki do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń, modyfikujących – dla potrzeb postępowania mandatowego – ustawowo określone wysokości sankcji grożących

za wykroczenia poprzez ustalenie ich w wysokości bezwzględnie oznaczonej (sztywnej) za dane wykroczenie. Trybunał stwierdził, między innymi, że stawki grzywien nakładanych w drodze mandatów za poszczególne rodzaje wykroczeń, określone w zaskarżonych przepisach, mieszczą się w granicach kwot przewidzianych w odpowiednich ustawach za poszczególne typy wykroczeń. Trybunał Konstytucyjny wziął także pod uwagę, że postępowanie mandatowe ma charakter fakultatywny, a sprawca może odmówić przyjęcia mandatu, co oznacza, że sprawa będzie rozstrzygana przez sąd z zastosowaniem zasad wymiaru kary właściwych dla postępowania sądowego. Wymienione wyżej względy stały się podstawą do uznania dopuszczalności odstępstwa od gwarancji wyrażonych w art. 42 ust. 1 Konstytucji (*vide* – wyrok w brzmieniu zamieszczonym na stronie internetowej Trybunału Konstytucyjnego, s. 31).

Nadto, w wyroku z dnia 7 października 2014 r., sygn. K 9/13, Trybunał Konstytucyjny nie podzielił zastrzeżeń Prokuratora Generalnego, zgłoszonych do art. 25 § 2 Kodeksu wykroczeń, uznając, że norma ta – w zakresie, w jakim ustanawia obligatoryjną zamianę grzywny na zastępczą karę aresztu – jest zgodna z art. 10 w związku z art. 173 i w związku z art. 175 ust. 1 Konstytucji RP (*vide* – wyrok w brzmieniu przesłanym Prokuratorowi Generalnemu, s. 2).

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, rola sądu wykonawczego w zarządzeniu wykonania zastępczej kary aresztu w miejsce orzeczonej grzywny nie jest rolą notariusza. W każdym przypadku sąd ten ma obowiązek dokonania stosownych ustaleń i ocen, czy możliwe jest zarządzenie wykonania zastępczej kary aresztu. Ustalenia te i ich ocena ma mu pozwolić na odstąpienie od obligatoryjnego zarządzenia wykonania zastępczej kary aresztu w miejsce pierwotnie orzeczonej grzywny i dokonanie rozstrzygnięcia o innym charakterze, którego efektem nie będzie pozbawienie wolności (por. *ibidem*, s. 13 – 14).

W uzasadnieniu wyroku Trybunał wyliczył, przykładowo, szereg konkretnych ustaleń, których winien dokonać sąd, wydając stosowne postanowienie.

Jak się wydaje, powołane wyżej, najnowsze orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego może wskazywać na to, iż zarzuty Prokuratora Generalnego, zawarte we wniosku inicjującym niniejszą sprawę, mogą zostać potraktowane przez Trybunał jedynie jako argumenty świadczące o antycypowaniu ewentualnych uchybień sądów stosujących kwestionowane przepisy, a nie o niekonstytucyjności samych zakwestionowanych unormowań.

Z tych wszystkich względów, cofam wniosek Prokuratora Generalnego z dnia 9 lipca 2013 r.

Andrzej Seremet